

A flörtölés és Isten tökéletes akarata

Robin Dashwood

„...hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róma 12:2) Mi Isten tökéletes akarata a flörtöléssel kapcsolatban? Azt keressük, hogy magunknak éljünk, vagy, hogy Isten akaratát tegyük?

A flörtölés egy igen finom játék. Flörtölni azt jelenti, hogy játékosan viselkedni valakivel, akihez vonzódasz, komoly szándékok nélkül. Ha megvizsgálnánk, mi áll a flörtölés mögött, vajon olyat találnánk, ami illene hozzánk, mint keresztényekhez?

Jézus világosan megmondta: *„Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.” (Máté 5:28)* De mondhatjuk talán, hogy „a flörtölés nem kívánság”. Valóban? Amikor flörtölünk, az nem egy vágy, ami táplálva van? Ha meg akarjuk magunkat tisztán őrizni Isten számára, nagyon őszintéknek és ébereknek kell lennünk, amikor az emberekkel való kapcsolatainkról, és az azok mögötti szándékainkról van szó.

Mit jelent a flörtölés?

„Annyira szeretjük Jézust, hogy tiszták akarunk maradni, ezért megteszünk mindent, hogy megőrizzük magunkat tisztán.”

Pál apostol így buzdította Timóteust: *„menekülj az ifjúkori kívánságoktól”*. Menekülni azt jelenti, hogy elfutni. Mire gondolt Pál, amikor ezt mondta? Hogy soha ne lépünk kapcsolatba a másik nemiemberrel? Egyáltalán nem. Inkább arra, hogy annyira szeretjük Jézust, hogy tiszták akarunk maradni, ezért megteszünk mindent, hogy megőrizzük magunkat tisztán. Ezt mindenkinek tudnia kell a saját életére nézve. Ha elhatároztuk, hogy Isten tetszésére élünk, akkor tudni fogjuk, hogy mikor mondhatóak a mi kapcsolataink flörtölésnek, és vágyaink betöltésének. *„Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.” (Róma 13:14)*

Miután megvizsgáltuk a gondolatainkat és szívünk szándékait, megítéltük az indítékainkat, és tudjuk, hogy a szándékaink teljesen tiszták, akkor feltételezhetjük, hogy a másik személlyel is így van ez? Elképzelhető, hogy viselkedésünkkel valakit kísértésbe hozunk? Biztosak kell legyünk abban, hogy senki számára nem vagyunk a megbotránkozás köve.

Természetesen, vonzódunk egymáshoz. Emberek vagyunk, ez egy természetes emberi magatartás. De emellett Istennek is akarunk élni, és habár meg vagyunk kísértve, hogy kívánságaink szerint cselekedjünk, nem kell ennek engednünk, nem muszáj az emberi hajlamaink szerint cselekednünk. Ez nem naivitás, ez a Biblia szerint való gondolkodás. *„Amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését” (Titusz 2:12-13)*

Mi a veszély?

„Szabadságunk van mindenre, egészen addig, míg igazán feddhetetlenek vagyunk Isten arca előtt.”

De ha ez természetes, akkor miért olyan fontos, hogy ellenálljunk? Mi olyan veszélyes ebben? Isten valóban azt mondta, hogy a flörtölés helytelen? Vágyaink kielégítést akarnak. Először ez csak egy kis „ártatlan” flört. Rendben van, csak jól érzed magad. Azonban a vágyaid egy kis táplálékot kapnak ezáltal. Annak ellenére, hogy a Biblia világosan kimondja, a kívánságainkat meg kell tagadni (lásd feljebb). És a kívánságok követelőznek. A flörtölés kielégít egy ideig, de nem lesz mindig elég. Ez egy meglehetősen csúszós terület, és olykor lépcsőzetes, lejtő.

A flörtölés sok nyugtalansággal jár, nem igaz? Állandóan a másik reakcióit figyeljük, azon gondolkodunk vajon észrevett-e, fel akarjuk kelteni a figyelmét tudatosan, vagy anélkül. Ez mind az „én” körül forog – önzőek leszünk, és elveszítjük szemünk előtt a célunkat, hogy Isten akaratát tegyük. Hogyan szolgálhatnánk Istent, míg ilyen szellemben vagyunk? Ha Istent keressük, akkor így fogunk gondolkodni: „Mi ad nyugalmat és békességet? Mi az, ami nyugtalanságot hoz?” Így megtaláljuk a jó irányt. És mikor Ő világosságot ad arra nézve, hogy mit cselekedjünk, akkor engedelmessé kell lennünk.

Ha Isten akaratát szeretnénk tenni, és nem a sajátunkat, akkor mindegy, hol vagyunk, mit csinálunk az iskolában, milyen könyvet olvasunk, vagy éppen sportolunk-e. A lelkiismeretünk vezet minket, és szabadságunk van mindenre, egészen addig, míg igazán feddhetetlenek vagyunk Isten arca előtt.

Ösztönzés, hogy tisztaságban maradjunk

Meg kell győződnünk arról, hogy semmi sem ködösíti el kapcsolatunkat Istennel. Ő kell, hogy legyen számunkra a legfontosabb, úgy, mint ahogy Józseffel is volt, mikor kísértve lett

Potifár feleségétől, és azt mondta: „*Hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszsgot és hogyan vétkezném az Isten ellen?*” (1 Mózés 39:9) Megkérdezhetjük magunktól, „Isten figyel engem most. Mit gondol Ő erről?” Így világossá válik, hogy mit kell tennünk, és mit nem.

Jézus azt mondja nekünk „*Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják.*” (Máté 5:8) Minden, amit teszünk ezen a Földön egy célért van: az örökkévalóságért. Ha szívünket tisztán tartjuk, akkor meglátjuk Istent. Annyira egyszerű és annyira reményteljes. Ez az igazi ösztönzés arra, hogy a jót válasszuk, mikor kísértve vagyunk. És a választás a miénk.

Mit érünk el?

„Felemelhetjük a fejünket – ez a mi jövőnk, a mi reménységünk.”

Efézus 5:27-ben Pál Krisztus mennyasszonyáról beszél. „...*hogy ne legyen rajta szennyfolt vagy ránc vagy valami hasonló, hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.*” Gondolj csak bele, egy nap ott állhatunk Jézus, a mennyei vőlegényünk előtt teljesen tisztán és szentül! És nem csak ezen a területen. Tisztaság a szó minden értelmében. Azáltal, hogy engedelmesszünk azoknak, amiket Isten súg a mi szívünkbe, kaphatunk egy olyan szellemet, ami feddhetetlen a büszkeséggel, irigységgel, szorongással és minden olyan dologgal szemben, amit Isten szava bűnnek ítél.

Aztán egy nap, mikor találkozunk Jézussal, szemébe nézhetünk és tudjuk, hogy nincs semmi, amiért bocsánatot kellene kérnünk, semmi amit el kellene rejtenünk. Felemelhetjük a fejünket! Ez a mi jövőnk, a mi reménységünk!